

Данси Флин се завърна. С широка усмивка, махайки с ръка на гълпата, която се бе събрала пред Модерното крило на Института по изкуствата в Чикаго, тя се придвижваше грациозно по червения килим. Тази вечер бе първата стъпка в това да поднови кариерата си и да убеди света, че не се е пречупила.

Местната гълпа се беше събрала за холивудски спектакъл и тя щеше да им го осигури, въпреки че ѝ се виеше свят и ѝ беше прилошало, и всичко, което искаше, бе да се върне към притъпяващия ума комфорт на дивана, който бе нейно убежище през последните два месеца. Тя копнееше за блажената пустота на това да пие доста и да не се храни достатъчно. Но домът и диванът ѝ бяха на повече от три хиляди и двеста километра от тук, затова тя се усмихна още по-широко, помаха като кралска особа и умишлено застана от външния край на червения килим, където светлината не бе така ярка и където леденосинята ѝ рокля без презрамки с развяващи се поли най-после можеше да направи това, за което бе създадена. Да свети. *Буквално.*

На това тъмно място стотиците малки оптични светлинни нишки, вплетени в деликатната френска органза на балната рокля, я превръщаха във високотехнологична Пепеляшка. Зяпачите, гълпящи се по тротоара, възкликнаха удивено, а след това нададоха одобрителни възгласи, докато онези, които не можеха да я видят, започнаха да се бутат в опит да намерят по-добро място за наблюдение. Роклята, с добре скритите си батерии, блестеше, докато тя махаше, усмихваше се и позираше, първо с ръка на ханша, а след това завъртайки се, и накрая – гледайки през голото си рамо. Всичко това, за да се покаже в приказна светеца рокля и да напомни на света, че

някога тя бе имала собствена кариера и че е много повече от поредната трийсет и пет годишна холивудска бивша съпруга, захвърлена заради по-млада жена.

Проблясваха светкавици на телефони. Тълпата скандираше името ѝ. Точно това бяха дошли да видят – красива холивудска звезда, която изнася зрелищен спектакъл точно тук, в Чикаго.

Тази вечер бе ред на Ветровития град да бъде домакин на второто най-известно благотворително събитие в страната, надминато единствено от Мет Гала. Миналата година известната Паунова Гала, която бе в полза на детски благотворителни организации по целия свят, се бе провела в Манхатън, а предходната година – в Лос Анджелис. И сега, когато се провеждаше в Чикаго, звездите долитаха от всички краища на страната, за да бъдат видени, снимани и интервюирани. Данси не бе така популярна като бившия ѝ съпруг, който я бе захвърлил, но бе достатъчно известна, а и никой друг нямаше рокля, която да свети.

С последно помахване към тълпата Данси се върна към централната част на червения килим, където роклята ѝ едва проблясваше на ярката светлина, и хвана под ръка партньора си за тази вечер, нейния сладкодумен и не особено ефективен агент, Себастиан Чайм. Тъй като тя бе метър и осемдесет без обувки, и доста над метър и осемдесет със сребристите си токчета, Данси се извисяваше над него.

– В началото си помислих, че идеята ти е налудничава – прошепна той, подавайки ѝ покритата със скъпоценни камъни чантичка, която държеше вместо нея, докато Данси позираше пред камерите. – Но ти се справи много добре. Докато се усетиш какво се случва, ще започнат да ти предлагат повече роли, отколкото можеш да поемеш. Гордея се с теб, скъпа.

Тя мразеше, когато той я наричаше „скъпа“, но точно сега имаше нужда да съхрани енергията си за това, което наистина имаше значение – да покаже на света истината, че разводът ѝ не я е съкрушил и да демонстрира на света лъжата, че е здравомислеща и компетентна, готова да събере останките от изоставената си кариера.

Модерното крило на Института по изкуствата в Чикаго беше произведение на изкуството от стъкло, алуминий и стомана. Дългото, атриумно фоайе „Грифин Корт“, с решетъчен

таван три етажа по-нагоре, тази вечер беше превърнато в луксозна зала за събития. Кръгли маси, покрити с бели покривки, бяха украсени с извисяващи се централни аранжировки от лусит, тесни в основата, за да могат гостите да се виждат през масата, и разширяващи се в горната част, където поддържаха каскада от рози, делфиниуми и вишнев цвят. От едната страна на двора висящо стълбище водеше към стъклените полустени на коридорите на втория и третия етаж, които свързваха допълнителни галерии с безценни произведения на модерното изкуство.

Няколкостотин глави се обърнаха в нейна посока, щом Данси се появи. Леденосията рокля с корсет в горната част и обемни поли не светеше в добре осветеното пространство, но всички забелязаха присъствието ѝ. Висока, с виолетовосини очи, перфектни зъби, симетрични черти и характерната за нея дълга руса коса, прибрана в класически кок, който допълваше роклята ѝ, тя приличаше на богиня. Красотата ѝ, която някога значеше всичко за нея, в момента бе само инструмент, с който да си възвърне кариерата, която бе оставила да ѝ се изплъзне.

– Данси, колко е хубаво да те видя отново. – Дългогодишен директор на студио я посрещна под крещящо изрисувания ситопечат на председателя Мао на Уорхол.

– Данси, скъпа, мина толкова много време. – Застаряваща актриса и нейният съпруг продуцент пристъпиха напред, за да разменят целувки по бузата.

– Данси, ти открадна цялото внимание.

– Данси, звънни ми, като се прибереш в Лос Анджелис. Нека излезем на обяд.

Тя го правеше. Успяваше да ги убеди, че е в добро здравословно състояние, готова да работи и че вече не е обект на постоянно съжаление, както бе през последните десет месеца.

Тя се придвижваше между масите, поздравяваше актьори и актриси, Кардашян и модни икони. Тези, които познаваха историята на модата, разпознаваха роклята ѝ и аплодираха драматичната ѝ повторна поява, но много от хората никога не я бяха виждали.

Препускащото ѝ сърце и треперещите колене не спомагаха много за грациозната ѝ походка, но тя беше актриса, и докато

коктейлните часове се нижеха, тя успя да изглежда така, сякаш не ѝ коства никакви усилия. Тя се усмихваше, смееше се, отпиваше от едното си питие за кураж и от другото за издръжливост, и говореше весело с всеки, който срещнеше. Стари познати и напълно непознати искаха да разговарят с нея, и никоой не подозираше за пустотата вътре в нея.

Когато извънпя звънецът, приканваш знатните гости да заемат местата си на масите, Себастиан се появи, за да ѝ помогне с роклята. Тя събра полите си и се настани на един от позлатените столове. Председателят на голяма авиокомпания и съпругата му бяха на същата маса, заедно с актьор, някога играл Батман, и третата му съпруга, пияна попзвезда и последното ѝ гадже, както и магнат в областта на недвижимите имоти с жена, която бе или съпругата, или любовницата му.

Банелите на корсажа се впибах в ребрата ѝ, стегнатата кройка на роклята около талията ѝ не ѝ позволяваше да поеме дълбоко дъх и течението от климатичната инсталация в залата караше кожата на голите ѝ рамене да настръхва, но тя не спираше да се усмихва. Тя го правеше. Успяваше да задържи фасадата си на място.

Пияната попзвезда се наведе през масата и заговори на висок глас:

– Рот направи голяма грешка, като те замени с друга жена. Обзалагам се, че вече съжалява за решението си.

Данси се постара да се усмихне.

– Кой Рот?

Останалите гости се засмяха неловко.

Данси пресуши виното си и остави сервитьорът да допълни отново чашата ѝ.

– Внимавай с алкохола, скъпа – прошепна ѝ Себастиан.

Тя не му обърна внимание. Щеше да се справи. Трябваше.

Всички се бяха настанили по местата си, когато последният гост премина през стъклените врати. Ако беше някой друг, може би щеше да се промъкне незабелязано, но той не беше случаен човек. Той беше бившият ѝ съпруг, Рот Харди, и през залата сякаш премина електрически заряд. Рот, с изсечения си профил, перфектно тяло и момчешка усмивка, която бе така характерна за него, колкото и тъмната коса, спускаща се над веждите му. Суперзвездата Рот Харди, лю-

бимото добро момче, екшън звездата на Холивуд, който не беше в списъка с гости за тази вечер и не биваше да е тук. Не можеше да е тук.

Стомахът на Данси се сви. В момента Рот трябваше да е в Англия, като почетен гост на международно шоу за мотоциклети. Преди няколко мига тя бе настръхнала от студ заради климатика. Сега тънък пласт пот покри кожата ѝ, а стомахът ѝ се разбунтува. Щом хората го разпознаха, погледите им започнаха да отскачат между него и нея.

Тази вечер безупречният му смокинг му пасваше перфектно, точно както на героя му Коул Леджънт от световноизвестната поредица филми, но Данси вече не я бе грижа нито за смокинга му, нито за него. Вместо това вниманието ѝ бе привлечено от дребната, красива жена до него – Биса, годеницата на Рот, с влажни, невинни очи, едва навършила пълнолетие помощник гримьорка, с която се беше запознал по време на последния си филм и която бе заменила Данси.

Нейната прекалено крещяща латексова червена рокля бе сякаш напръскана със спрей върху тялото ѝ. Роклята не можеше да изглежда по-далеч от това, което обикновено Рот би избрал да бъде носено от бъдещата му съпруга. Обаче...

Замаяна и отвратена, Данси стисна полите си в юмрук щом осъзна каква бе целта на тази рокля. Гърлото ѝ се сви и стаята започна да се върти пред погледа ѝ. Прилепналата рокля очертаваше перфектно закръгления корем на Биса. Рот бе избрал именно тази вечер, за да обяви пред света, че много по-младата жена, която в момента обичаше, е бременна. Мъжът, за който бе омъжена цели шест години, съпругът, който отхвърляше молбите ѝ да имат дете, сега очакваше дете от друга жена.

И копелето нямаше достойнството да я предупреди предварително.

Дланите на Данси бяха потни върху деликатната материя на полите ѝ. Един от служителите на събитието се приближи до Рот с благоговейно светнали очи.

– Исусе... – прошепна Себастиан, когато новодошлите гости бяха насочени към съседната на тяхната маса.

Рот още не я беше видял. Той поздравяваше радостно гостите, покрай които минаваше, докато с Биса си проправяха път между масите. Ръкостискания, братски прегръдки, целувки по

бузите за жените. Чарът и харизмата на Рот работеха на пълни обороти, карайки го да сияе дори по-силно, отколкото красивата рокля на Данси я бе накарала да свети.

Рот не обичаше неприятните сцени и никога не би дошъл, ако знаеше, че Данси ще присъства. Неговата прекалено млада бъдеща съпруга все още не бе научила колко е важно да държи под око всеки малък детайл и да се увери, че Рот никога няма да бъде поставен в неудобна ситуация.

Кожата на Данси настръхна. Тя почувства точния момент, в който той забеляза присъствието ѝ, а моментното му объркване бързо премина в сковано напрежение в изваяната му челюст. Тя си представи как въображаемите колелца в мозъка му започват да се въртят, докато пресмята кой е най-добрият начин да се справи с неудобството, което винаги се стараше да избягва. Тя видя как той прецени, че най-доброто решение е да се преструва, че не я е забелязал. Рот издърпа стола за бъдещата си съпруга и веднага започна разговор с изпълнителния директор на влиятелна звукозаписна компания, настанен на стола до него.

Погледите на хората продължиха да отскачат между нея и Рот. Мозъкът ѝ бе замъглен от твърде много коктейли, твърде много вино и бездънно отчаяние. Тя копнееше да се гмурне под масата и да се крие там, докато вечерта приключи. Това трябваше да бъде нейният шанс да си върне живота, да убеди хората, че е готова отново да работи и да възроди кариерата си, която някога значеше всичко за нея. Да покаже, че разводът не я е съсипал. Вместо това, изпълнените със съжаление погледи на хората около нея доказваха, че всичко, което беше направила, е напразно. Те очакваха да станат свидетели на нейното падение.

Горката Данси...

Тя изчезна напълно.

Това е първият път, в който се появява от месеци насам.

Носи се слух, че тя иска отново да се върне на сцената.

Вече е на трийсет и пет, прекалено е стара за единствените роли, в които е добра.

Обаче тя игра момиче на Бонд, помниш ли?

Да, но беше преди колко... седем години? От тогава тя не е участвала в нито един филм.

Горката Данси.

Един от сервитьорите мина зад Данси и тя, без да вземе предвид количеството алкохол, което бе изпила, видя перфектния начин да възвърне гордостта си и да покаже на всички, че Рот не значи нищо за нея. Тя щеше да поеме нещата в свои ръце. Изправяйки се нестабилно на крака, тя сграбчи бутилката шампанско от подноса на сервитьора.

– Данси, седни – изсъска ѝ Себастиан.

Планът ѝ беше идеален. Вместо да се крие страхливо като Рот, тя щеше да предложи публичен тост за бъдещите младоженци. Тост, толкова грациозен, че всички щяха да видят как е продължила напред.

Тя почука с ножа си по стъклената повърхност на бутилката с шампанско. Звукът беше плитък и кух. Първо хората, които бяха най-близо до нея се умълчаха, а след това и всички останали в залата, оставяйки Рот без никакъв друг избор, освен и той да се обърне към нея. Тя го познаваше много добре и знаеше колко усилия му коства да задържи ведрото си изражение, но той все пак бе добре обучен актьор и само едва доловимото стягане в ъгълчетата на очите му издаваше неудобството му.

Бутилката шампанско се хлъзгаше в дланта ѝ. Тя я стисна по-здраво и я вдигна над главата си.

– Моля за внимание! – Тя спря за миг, за да се усмихне. – Бих искала... – Прочисти гърлото си. – Бих искала да вдигна тост... – Думите я задавиха. Можеше да се справи. Трябваше да се справи. – Искам да вдигна тост... – Тя започна да заваля думите. – Тост за... за красивия младоженец и неговата красива... – Изпод грима ѝ капчици пот избиха по горната ѝ устна. – Неговата красива... – Срещу нея попзвездата извади телефона си и започна да записва видео. Себастиан дръпна ръката на Данси, опитвайки се да я накара да седне. Тя обаче се отскубна от него и вдигна по-високо бутилката. – Рот и Би... Биса... Нека и двамата имате много... много щастливи... – Нещо потече по брадичката ѝ. – Желая ви... – Очите на Рот се разшириха притеснено. Хората започнаха да се размърдват в столовете си, чувствайки се некомфортно.

Нещо мокро потече по бузата ѝ и един по един хората наоколо сведоха погледи към чиниите си.

Тя осъзна, че плаче, но пода под нея отказваше да се отвори

и да я погълне. Себастиан се надигна леко, за да ѝ помогне да седне, но беше прекалено късно за това. Тя не трябваше да идва тук. Не трябваше да вярва, че в Холивуд все още има място за нея. Трябваше да се махне. Да избяга. Да изчезне.

Тя грабна чантата си и се изправи на крака, събаряйки недопитата чаша вино, докато попзвездата продължаваше да записва случващото се. Със забравената бутилка шампанско в ръка Данси започна да си проправя път, залитайки между масите.

Вратите към улицата сякаш бяха на километри от нея, но висящото стълбище, водещо до галериите на горния етаж, беше точно пред нея. Музиката започна да се усилва, в опит да прикрие неловкостта и да овладее събитието. Когато организаторите на галата побързаха да се качат на покрития с цветя подиум и започнаха с приветствената си реч, Данси се затича. Тя се изкачи забързано по стълбището, стискайки в едната си ръка чантата, а в другата забравената бутилка шампанско.

Когато стигна на горната площадка, музиката стана още по-силна и цялата зала потъна в мрак, с изключение на леката светлина от подиума. И в тъмнината роклята ѝ, приказната ѝ рокля със стотици миниатюрни оптични светлинки, уникалната рокля, която трябваше да сложи началото на новия ѝ живот... тази красива рокля в тази притъмняла зала се превърна в нещо напълно различно...

Леденосинята призрачна рокля светеше ослепително, а собственичката ѝ бе напълно невидима. На втория етаж нямаше нито едно местенце, където да се скрие, не и с тези стъклени полустени с гледка към долния етаж. Удивени, гостите игнорираха водещия на подиума и гледаха като омагьосани светещата рокля, която летеше през коридора.

Данси се спъна и падна по лице на пода, като посрамена кралица, а светещите ѝ поли се струпаха около нея. Искаше ѝ се да разкъса роклята, да разкъса кожата си. Вместо това запълзя напред, докато не стигна края на коридора. Още няколко стъпки. Завой.

Леденосинята призрачна рокля изчезна.

Никой не знаеше откъде идват или кои са.

ДЕЦАТА ОТ ТОВАРНИЯ ВАГОН

Гертруд Чандлър Уорнър

Клинт Гарет стоеше на верандата на къщата, която сам бе проектирал, и гледаше лунната светлина, която блестеше по спокойната повърхност на езерото Уисконсин. Той бе сам. Точно това, от което се нуждаеше. Тук шумът на големия град и публичността на живота му в Чикаго бяха само спомен. Нямаше кой да го спре, за да поиска селфи или да му каже, че е велик. В следващите три седмици, до средата на юли, когато започваше тренировъчният лагер, нямаше да му се налага да слуша непрестанния шум, който го придружаваше, не трябваше да се старае да покрива нечий чужди очаквания, освен своите собствени.

Но точно в това бе проблемът. Той се проваляше в усилията си да задоволи собствените си очаквания. До изминалия сезон никога не бе позволявал на трудностите в играта да му влияят, но сега, на трийсет и четири години, напрежението го бе сграбчило по-здраво и от боа удушвач. Напрежение, което го караше да прехвърля в ума си всичко, което бе направил през последния сезон – всяко хвърляне със закъснение, всеки поглед надолу към приемниците, всяко погрешно тълкуване на покритието, все грешки като на новобранец. Ето защо имаше нужда да е тук. Това беше неговото място, където да се възстанови, да се обнови и да стане отново психически силен. Имаше три седмици уединение, за да се овладее и да стане отново играча, който винаги е бил.

Той влезе вътре и изключи осветлението от високотехнологичния панел на стената. Лунната светлина проникна в сърцето на къщата – огромно помещение на няколко нива и стени от цели прозорци, които елиминираха границите между вътрешното и външното пространство. Къщата беше неговото скривалище, неговото светилище, неговото убежище. От това райско кътче с извисяващи се прозорци, топло дърво и отворени пространства, той можеше да види езерото, поляните и горите. Само тук можеше да намери покоя, от който се нуждаеше, за да се върне към своето истинско аз.

Беше почти два часа през нощта, когато се изкачи по най-близкото от плаващите стълбища на дома си към отворения коридор, виещ се около стаите за гости на втория етаж и спалнята му, където се съблече на лунната светлина. Никой не му буташе микрофон в лицето, нито го притискаше да инвестира в проходащия му бизнес. Никой не искаше да се появи на партито му, нито пък се хвалеше с десетгодишното си дете и колко добре хвърля. С езерото пред себе си, поляната и гората, той се настани в леглото си. След ден, изпълнен с изтощителни тренировки и часове физически труд, той заспа за минути.

* * *

Звукът от сирената на стадиона го събуди рязко. Объркан, той се надигна от възглавницата и изскочи от леглото в тъмнината, удрайки крака си в дървения ръб на платформата, върху която стоеше леглото му. Когато звукът прозвуча отново, той осъзна, че не е сирената на стадиона, а напълно непознатият за него звук на звънеца на входната му врата, който почти никога не бе използван.

Звънецът извън трети и четвърти път. Навън небето носеше едва доловим намек за зазоряване и той осъзна, че е спал едва няколко часа. Ругаейки, намъкна шортите, които бе захвърлил по-рано, и се насочи към отворения коридор, където подът от реставрирано черешово дърво бе леденостуден под голите му стъпала. Той се отпрати към стълбището в предната част на къщата, шедьовър от стъкло и дърво. Когато достигна преддверието в долната част, Клинт отвори със замах входна-

та врата към късната юнска нощ и пристъпи на верандата от камък и дърво.

Мъж, приличащ на Дани де Вито, стоеше в подножието на каменните стъпала, водещи към верандата. Той кимна с глава към черния кадилак ескалейд, чиито фарове осветяваха алеята пред къщата.

– Тя е изцяло твоя.

Клинт потърка с ръка лицето си.

– Объркали сте къщата.

– Запасах си адреса, преди тя да припадне в колата. – Мъжът подаде на Клинт листа хартия, на който бе надраскан адресът му, и се насочи обратно към лимузината.

– Време е да се събудите, госпожице.

Празна бутилка от шампанско се изтърколи от задната врата на колата и остана да лежи напълно здрава на покритата с чакъл алея пред входната врата. Изминаха няколко секунди, преди един дълъг бос крак да се покаже изпод обемните поли на синя вечерна рокля.

Клинт гледаше ужасен, когато се появи и втори крак, обут в сребриста обувка с невероятно тънък ток, която стъпи директно върху бутилката от шампанско. След това се появиха още части от полата, последвани от руса коса, която се спускаше в разрошени кичури от прическа, която вероятно преди това е била някакъв кок.

Клинт не можеше да осмисли зашеметяващата сцена, която се разгръщаше пред погледа му.

Огромни – и напълно ненужни – слънчеви очила с черни рамки частично скриваха лицето на жената. Тя се хвана за вратата на лимузината, за да се задържи на крака. Дани де Вито извади една вечерна чанта и липсващата обувка от задната част на колата, след което освободи полата, за да може да затвори задната врата. После протегна към жената четец за кредитни карти.

– Сметката е двеста и осемдесет долара без бакшиша.

Тя се засуети, ровейки в чантата си, а Клинт се възстанови от мимолетната парализа, която го бе обзела, и забързано заслиза надолу по стълбите.

– Спри на място. Не знам коя си, но мястото ти не е тук и трябва веднага да си тръгнеш.

Пръсти с красив маникюр се повдигнаха към лицето ѝ и смъкнаха слънчевите очила до върха на носа ѝ. Поглеждайки към него над ръба им, тя каза:

– Клинт, аз съм, Данси.

– Данси? – Клинт беше зашеметен.

Тя подаде кредитната си карта на шофьора, а Клинт успя да се отърси от шока си достатъчно, че да попита:

– Данси, какво правиш тук?

Тя се сви леко.

– Не говори толкова високо. – Повдигайки отново очилата, за да скрийт очите ѝ, тя погледна надолу към роклята си. – Свършиха ми батериите.

Каквото и да значеше това.

Шофьорът върна кредитната ѝ карта и се насочи към мястото си в предната част на лимузината.

– Чакай! – Клинт забърза към него.

Шофьорът му отправи изпълнен със симпатия поглед, качи се в колата и потегли, завивайки по алеята.

Шумолейки с поли, Данси се олюля неловко на едната си обувка. Докато минаваше покрай Клинт, остави след себе си мизантропията на алкохол и аромат на парфюм, който ухаеше на въглен.

– Да не си направила нито крачка повече! – нареди той.

Тя го игнорира и тръгна нагоре по стълбите към верандата, залитайки. Щом стигна последното стъпало, погледна назад към бутилката от шампанско, все още лежаща на земята.

– Празна ли е?

– Да. И преди да...

– Много жалко.

– Данси!

– По-късно... много, много по-късно. – Препъвайки се, тя влезе в къщата му.

Клинт бе мъж, който бе добре обучен да реагира бързо във всяка ситуация, но сега стоеше замръзнал на място, опитвайки се да осмисли какво се бе случило току-що. Жената, която не бе виждал от почти двайсет години, жената, която не желаше да вижда никога повече, бе дошла в дома му.

Успявайки да се съвземе поне малко, той изтича нагоре по стълбите и като влезе в къщата, откри, че тя е изчезнала. Къде се беше дянала и какво правеше тук?

Приглушено хъркане наруши тишината. Той последва звука до любимия си диван, където жената, която бе първата му любов, лежеше заспала, обвита в намачкана синя вечерна рокля.

Клинт беше грижовен мъж, като се изключат моментите, когато е на терена, и ако тя бе коя да е друга жена той щеше да намери одеяло, с което да я завие. Но старите обиди не се забравяха лесно и що се отнасяше до него, тя можеше да умре от студ. Той се върна на горния етаж, бесен, задето не беше сложил огради около имота си, и още по-бесен от факта, че трябваше да изчака тя да преспи махмурлука си, преди да може да я изхвърли от дома си.

Той опита да заспи отново, но убежището му бе осквернено, затова в пет часа се отказа от опитите и излезе навън за едно дълго тичане. Докато километрите се нижеха, той си припомни с комбинация от отвращение и срам как шестнайсетгодишното му старо аз се бе влюбило в седемнайсетгодишната Данси Флин, която бе не само най-красивото момиче в гимназията, но и най-красивото момиче, което някога бе виждал. Той не бе очаквал тя да го забележи, но Данси го стори и цели осем месеца двамата бяха неразделни. Точно преди да му изневери и да разбие наивното му момчешко сърце.

Слънцето вече бе изгряло и когато се прибра след тичането, той завари дивана си празен. Съмняваше се, че тя си е тръгнала, но със сигурност нямаше намерение да обикаля да я търси, затова се качи горе да се изкъпе и да облече лятната си униформа – шорти и износена тениска с логото на „Чикаго Старс“. След това започна да подрежда спалнята си. Нещо, което правеше всеки ден. Да остави леглото разхвърляно, го караше да се чувства така, сякаш осквернява пространството, което бе създал.

Реставрирани черешови дъски покриваха една от стените на спалнята му, създавайки усещането, че спи в къщичка на дърво. Светлината, струяща от стъклената стена, падаше върху тапицираната табла на леглото и завивките, които имаха мекозеления цвят на маслинова горичка. Беше работил с много добър майстор на мебели, за да получи точно такова легло, каквото искаше, по същия начин, по който бе обсъдил всеки детайл с архитекта, проектирал къщата.

За разлика от Чикаго, тук той можеше да строи и да поправя неща. Тук, ако направеше грешка, той щеше да е единственият, който да понесе последствията. И никои не разчиташе на него – нито отбора, нито спонсорите, нито феновете.

Клинт напусна спалнята си и се отправи към висящото стълбище, водещо към задната част на къщата. Ярка утринна светлина проникваше през големите прозорци, простиращи се от пода до тавана, както и от двете страни на дългия кухненски плот, който заемаше голяма част от кухненския бокс. Данси седеше пред плота, а обемистите поли на роклята ѝ напълно скриваха бар стола. На лицето си все още носеше слънчевите очила, които да я предпазят от ярката светлина.

– Кафе – промърмори тя с дрезгавия си глас. – Умолявам те. – Диамантите на пръста ѝ, на китките и на ушите ѝ улавяха слънчевата светлина, докато тя забиваше пръсти в разрошената си прическа, оставяйки дълги руси кичури да се спускат по раменете ѝ.

Той прекрачи прага и спря. Лед сковаваше вените му, а думите изгаряха устата му.

– Какво правиш тук?

Тя опря лакти на плота.

– Имам нужда от малко уединение. Само за ден-два.

– Но не и тук! – Той изплю думите сякаш изстрелваше куршуми. И му достави удоволствие.

Данси повдигна очилата, подпирайки ги на върха на главата си. Тя все още бе невероятно красива. Същите виолетовосини очи, прав нос и невероятна уста. Но красотата ѝ не му влияеше вече. Черната ѝ спирала се бе размазала около очите, а каквото и червило да е носела, отдавна бе изчезнало. Тя беше прекалено бледа, жилите на шията ѝ прекалено изразени, а вдлъбнатините под скулите ѝ – прекалено дълбоки. В нея нямаше нищо, което да го привлича. Най-красивото момиче в гимназията и жената от най-известната холивудска двойка беше изгубила искрата си. Той не се гордееше от себе си, но изпитваше горчиво задоволство от този факт.

– Имам нужда от кафе. – Тя намести слънчевите си очила обратно на мястото им и се обърна към него на столчето, давайки му ясна гледка към стегнатия, прав корсаж на роклята, който почти сплескваше известните ѝ, пищни гърди. Далечни-

ят спомен за това, как гали тези гърди, не предизвика в него нито носталгия, нито дори намек за възбуда.

– Ще ти направя кафе, но това е всичко – ледено заяви той. – След това изчезваш от тук.

– Господин искрящо чист – провлачено рече тя. – Все още отказваш да се занимаваш с лоши момичета.

Подигравката ѝ не звучеше съвсем убедително. Много добре.

– Кафе и после си заминаваш.

– Разбира се. Все тая – провлачи тя и зарови по-дълбоко пръсти в косата си, като размести един от екстеншъните, така че кичурът коса стана по-дълъг от останалите.

Докато кафето се вареше, той използва телефона си, за да я игнорира. Прегледа непочетените си съобщения, като обърна внимание само на това от сестра му Рори с най-новата снимка на племенницата му.

Той обичаше това хлапе повече от всичко на света. Все още не можеше да разбере как Рори – сестрата, която настояваше, че никога няма да има деца – успяваше да управлява разрастваща се компания и да поддържа брака си с бившия спортен агент на Клинт, докато отглеждат едно жизнено малко момиченце.

Данси се плъзна от стола, за да погледне първо към прозорците с изглед към езерото, а след това към прозорците с изглед към гората. Тя притисна слънчевите си очила по-плътно към носа си. Между стените с прозорци и кремавите, емайлирани плотове от вулканичен камък, кухнята пламтеше от светлина точно както той искаше.

– Това е адски неподходящо място за човек с махмурлук – отбеляза тя. – Не че ти знаеш от първа ръка какво е да се напиеш.

О, той се беше напивал. И то повече пъти, отколкото би искал да си спомни. Просто не го бе правил наскоро.

Тя закри слънчевите си очила с ръка.

– Мразя тази кухня.

– Значи съм се справил идеално. – Помещението беше необичайно дълго и тясно, с успоредни стъклени стени. Централният остров съдържаше мивката, котлона, фурните, мястото за съхранение и хранене, а в края имаше вграден хладилник.

Независимо от сезона, всеки път, когато се хранеше тук, имаше усещането сякаш е на пикник на открито. Особено обичаше да се настанява удобно тук по време на гръмотевична буря, когато дъждът блъскаше по прозорците от двете страни, или когато валеше сняг, въпреки че по време на футболния сезон не можеше да идва тук толкова често, колкото би искал.

Тя се покачи неловко обратно на бар стола, а полите ѝ изшумоляха.

– Спомням си, че рисуваше къщи в тетрадките си.

Данси беше рисувала вечерни рокли, но Клинт нямаше намерение да се връща в спомените с нея.

– Защо дойде тук? – попита той.

Тя сви рамене, без да отговори. Разхлабеният екстеншън докосваше ключицата ѝ.

Кафето бе готово. Глинените му чаши с шампи на дъбови листа бяха ръчно изработени от местен грънчар. Той напълни едната, подаде ѝ я и наблюдаваше как пръстите ѝ се свиват около грапавата кафява повърхност на чашата. Любопитството надделя над враждебността му.

– Как ме намери? Не е като да съм тръбил навсякъде този адрес.

– Научих го от един от съотборниците ти преди известно време. Мисля, че той го беше взел от майка ти. Сигурна съм, че Кристин все още ме мрази.

Той никога нямаше да ѝ покаже колко много все още го болеше от някогашното ѝ прегрешение.

– Беше на седемнайсет – рече грубо. – Време е да го преживееш.

Тя вдигна рязко глава.

– О, не, няма начин! Не съм тук, за да моля Свети Клинт за прошка.

– Не бях светец – отвърна той. – И не съм правилният човек, с когото да преживяваш отново тийнейджърските си злодеяния. Едва си спомням гимназията. – Лъжа. Той си спомняше всичко.

– Обзалагам се, че си спомняш мачовете – каза тя. – Трийсет и един гъчдауна в последната си година. Все още като дете можеше да направиш салто във въздуха. Скаутите на колежа точеха лиги по теб.

Той беше направил трийсет и два тъчдауна в последната си година, но не я поправи.

– Какво искаш, Данси?

– Място, където да се измия, ще е истински дар от боговете. Или по-скоро дар от Бога. – Тя насочи лакирания си в металическо сиво пръст към него.

Започваше да му влиза под кожата, точно както бе правила и преди. Налагаше се да потисне инстинктивната си реакция към нея.

– В пералното помещение има мивка и няколко чифта чисти дрехи за тренировка.

Тя скочи от стола и се завъртя с гръб към него.

– Помогни ми да сваля роклята.

– Нямам намерение да те докосвам.

– Не съм тръгнала да те съблазнявам – заяви тя. – Не мога да я сваля сама. Трябваше ми цяло село да ми помогне да я облека. Буквално.

Задната част на роклята приличаше на някакъв вид корсет без видими закопчалки, тъй че, за разлика от обикновено, тя явно казваше истината.

– В средата има разрез – обясни Данси. – Кукичките са под него. Не обръщай внимание на малките кутийки за батериите.

– Кутийки за батерии?

– Роклята ми свети.

– Какво прави?

Тя притисна ръка към предната част на корсажа, за да задържи роклята на място, а той се поддаде на нарежданията ѝ и започна да търси кукичките.

– През 2016 година Зак Позен създаде рокля с оптични влакна, която Клеър Дейнс носеше на Мет Гала. Похарчих цяло състояние, за да накарам един дизайнер да я пресъздаде, и откакто я облякох, не съм си поемала пълноценно въздух.

Него не го бе грижа за модната история, а само за това да ѝ свали роклята, така че тя най-после да се разкара от дома му.

Беше права за кукичките. Роклята прилягаше толкова плътно около ребрата ѝ, че той едва успя да провере голямата си ръка, за да разкопчае миниатюрните закопчалки. Когато платът започна да се разтваря, той забеляза грозните, червени

черти, които се бяха отбелязали върху бледата кожа на гърба ѝ. Ребрата ѝ се разшириха, когато тя си пое дълбоко въздух.

Той направи крачка назад.

– Когато се измиеш, ще ти повикам кола.

– Да, направи го. – Като стискаше предната част на роклята си, тя прекоси кухнята към пералното помещение, подобно на изтощена кралица, оставяйки го с лоши спомени и дълъг рус екстеншън, лежащ в средата на пода.

„Ела! Ще избягаме от тук“, прошепна тя.

ДЕЦАТА ОТ ТОВАРНИЯ ВАГОН

Гертруд Чандлър Уорнър

Единственият постоянен персонал, който той поддържа-ше, бяха хората, които чистеха дома му, и мъжа, който наглеждаше къщата, когато го нямаше. Клинт сам се грижеше за двора, готвеше, сам сменяше крушките на лампите и се справяше с всички неща, нуждаещи се от поправка. Искаше да стане по-добър в дърводелството и щеше да се заеме по-сериозно с него, щом се пенсионираше.

Докато сглобяваше ледогенератора, който бе поправил, той я видя през прозорците да влиза в просторната всекидневна. Беше облечена с една от тениските му на „Чикаго Старс“, която бе взела от купа с пране, и вероятно под нея не носеше нищо друго, но дългите крака, показващи се изпод тениската, не му подедържаха по никакъв начин. Не беше изненадващо. Напоследък не изпитваше особен интерес към секса и Данси Флин определено не беше жената, която да го извади от това състояние. Тя огледа тавана, разгледа отворения коридор от дърво и стъкло и насочи вниманието си към мебелите, които не бяха поставени до нито една стена, оставяйки гледката напълно открита. Всичко в стаята допринасяше за усещането за простор: широките кресла и дивани с дълбоки седалки, подредените, огромни масички за кафе, плаващата камина. За разлика от първата къща, която бе притежавал, с богато украсените ѝ корнизи, претенциозните мебели и стенописите на

таваните, в тази къща нямаше нищо екстравагантно, нищо, в което един едър мъж да се блъсне. Първата къща бе импулсивна покупка и него не го бе грижа достатъчно, че да остави персоналният си отпечатък в обзавеждането ѝ. Но тази къща бе негова.

Клинт постави металния капак на ледогенератора и влезе в къщата. Сега косата на Данси висеше на раменете ѝ тъжна, рошава и заплетена, с разни неща, стърчащи от нея тук и там, а слънцето, греещо през стъклата на тавана, светеше директно в лицето ѝ. Почистено, без никакъв грим, то беше точно като на трийсет и пет годишна жена, че дори и няколко години отгоре. Не че имаше никакви видими бръчки. Нейните дерматолози и козметици, а вероятно и пластичният ѝ хирург, си бяха свършили работата доста добре. Но изтощението в въгълчетата на очите ѝ, прозрачността на кожата ѝ и хлътналите ѝ бузи я караха да изглежда по-възрастна, отколкото беше в действителност.

Тя погледна към тръбната настолна лампа.

– Това изобщо не е от онези стари прашни къщи край езеро, с избелели дивани на цветя и мишки под мебелите.

Гневът му пламна отново.

– Ще ти повикам кола.

– Виж как стоят нещата. – Тя вирна брадичката си. – Миналата нощ по време на Пауновата Гала имаше малък инцидент и точно в този момент няма друго място, на което искам да бъда. – Гласът ѝ бе пораженчески, сякаш да го накара да изпита съжаление към нея. Все едно би могъл да я съжали.

– Имаш приятели навсякъде – каза той. – Аз би трябвало да съм последният човек, когото да потърсиш.

Озарена от слънчевата светлина, тя изглеждаше така изтощена и толкова различна от жената на всички онези снимки, които така и не бе успял да подмине. Снимки на Данси с Рот Харди на премиерата на някой филм, почиващи на яхта или пийейки кафе. Поне едно можеше да ѝ признае – имаше добър вкус за мъже. Харди изглеждаше свестен тип, а Клинт никога не пропускате да гледа филм за Коул Леджънт.

– Нямам приятели в Чикаго – каза тя – и точно сега не мога да се кача на самолет.

– Изминаха почти двацсет години от последния път, в който говорихме. Не сме никакви един на друг.

– Точно това е целта. – Не му хареса начинът, по който тя се свлече на дивана му, все едно бе прекалено изтощена да остане на крака. – Единственото, което искам, е няколко дни далеч от всички, с някой, който не ме харесва и няма да има желание да разговаря с мен.

– Това е домът ми, не почивна станция – разгорещено заяви той. – Идвам тук, за да се усамотя, а не да бъда забъркван в чужди драми. Особено в твоите драми.

Тя наклони глава.

– Хей, не съм аз тази, която бе обвинена в убийството на бившата си приятелка. Ето това беше истинска драма.

– Стари новини. – Бяха изминали повече от пет години, откато Ашли бе убита в предишния му дом. Вече бе придобил доста практика за това как да крие горчивината си, заради начина, по който се бяха развили нещата.

– Ченгетата бяха абсурдни с обвиненията си – заяви тя небрежно. – Всеки, който те познава, е наясно, че е по-вероятно да те канонизират за светец, отколкото да убиеш някого.

Писна му тя да повтаря какъв светец е, затова извади телефона от джоба си.

– Сири. Частен автомобил. Езерото Изабела, Уисконсин.

Данси потърка китката си.

Сири изреди имената на местните фирми и Данси най-после се изправи от дивана.

– Прав си. – Тя поклати глава и заплетената ѝ коса се залюля. – Беше тъпа идея да идвам тук. Но както вероятно си забелязал, бях пиана.

– Беше трудно да пропусна този факт.

Той позвъни на един от номерата, запази кола и когато от фирмата попитаха за дестинацията, той се обърна към Данси.

– Има ли някое определено място, на което искаш да отидеш?

– Нека джентълменът избере. Стига да е далеч от папарацитите, ще съм доволна.

Той предаде на диспечера име на хотел в Чикаго. Данси започна да се шляе безцелно и да разглежда рафтовете с книги, докато чакаше той да приключи телефонния разговор.

– „Софи“ е бутиков хотел в Хайд Парк, далеч от централната част на града.

– Нали знаеш, че и нормалните хора имат мобилни телефони? – Раменете ѝ увиснаха, сякаш ѝ се искаше да обвие ръце около себе си.

– Не е мой проблем.

– Разбира се, че не е. – Тя зарея поглед в далечината.

Караше го да се чувства неудобно, но сега, когато всеки момент щеше да се отърве от нея, можеше да покаже великодушие.

– Колата няма да дойде поне до половин час. Иди да хапнеш нещо, преди да тръгнеш.

– Не съм гладна. Все пак, благодаря.

Имайки предвид колко бяха тънки ръцете ѝ и колко кокалести изглеждаха китките ѝ, явно от доста време не бе гладна.

– Ще ти направя няколко яйца – неохотно заяви той.

– Това, което наистина бих искала... предполагам, че никоя от приятелките ти не си е забравила тук чифт дънки или поне пола?

– Не водя приятелките си тук, но сестра ми и семейството ѝ ме посещават. Ще видя дали не е оставила нещо. – Той се насочи към стълбището.

– Малко е рано за вино – извика тя след него, а в гласа ѝ се долавяха нотки от предишното момиче, което познаваше. – Но сигурно някъде тук имаш бира, която мога да сипя в кафето си. Джим Бийм също ще свърши работа.

– Нали знаеш, че когато колата пристигне, можеш да смениш дестинацията и да те откарат в център за рехабилитация на алкохолици.

– Много смешно, но от доста време вече не съм алкохоличка... заради всичките тези калории. Така че това е нов вълнуващ начин на живот за мен.

Вместо да отбележи, че многото калории изглежда не са ѝ проблем, той се насочи към спалнята за гости, където сестра му и съпругът ѝ отсядаха, когато му гостуваха.

* * *

Данси наблюдаваше как най-почтеният мъж, който някога е познавала, се отдалечаваше от нея. Слънцето, нахлуващо през

прозорците, озаряваше светлокестенявата му коса със златни искри. Тялото му – стегнато, силно и с широки рамене – вече нямаше и следа от онази жилавост, която тя помнеше, но океановосините му очи бяха същите – ясни, проникателни, изпълнени с интелигентност. Той беше американски супергерой, носещ бутонки с шипове вместо наметало, благословен както с характер, така и с привлекателна външност.

Тя си спомни как музейните охранители тичаха след нея, докато бягаше през тъмните галерии, опитвайки се да намери изхода. Картините се низеха пред очите ѝ – О'Кийф, Ван Гог, Реноар – шедьоври, до които луд човек като нея не би трябвало да бъде допускан никога. Охраната не успяваше да я хване, докато не стигна до мраморното стълбище, водещо надолу към главния вход, и после не знаеха какво да правят с нея, тъй като не беше причинила никакви щети. В крайна сметка един от тях ѝ помогна да извика лимузината, но когато влезе вътре, не можеше да измисли къде да отиде. Всичко, което искаше, беше да избяга. Да бяга към нещо – някой – който е солиден и добър. Някой достоен и почтен, с толкова силна и чиста светлина, че просто ако е близо до него, да може да запълни всички тъмни пространства в нея. В трескавото си състояние единственият човек, за когото можеше да се сети да отговаря на това описание, беше бившият ѝ приятел от гимназията. Беше намерила адреса на Клинт Гарет в телефона си, точно преди батерията да се изтощи.

Сега не можеше да си представи коя пропита с алкохол част на мозъка ѝ я бе накарала да повярва, че той ще я приеме. Пияна и луда, тя бе точно това. Сега тези сини очи бяха помъдрели, вече не бяха наивни. Той бе видял много от света, беше постигнал много и беше оценил характеристиките на много хора, а тя знаеше точно как бе оценил нейния. Жалкото малко богато момиче, родено с всички преимущества, които би могла да иска. Тийнейджърка, която мечтаеше да е звезда и вярваше, че красотата ѝ ще я отведе на връха. Момичето, което го бе предало.

Тя вече не копнееше за него, но никога нямаше да спре да го уважава. Клинт, който тя си спомняше, имаше слабост към ранените хора. Той може и да беше безмилостен на терена, но извън него, дори още в гимназията той защитаваше децата,

които бяха торможени, и купуваше бургери на бездомниците, които висяха близо до паркинга за учителите. Той се караше на момчетата от отбора, които хвърляха храна по кухненските помощници в столовата, и се опълчваше на учителя, който унижаваше едно от децата с дислексия в класа му.

Свети Клинт, защитник на изгубените, ранените и повредените. Ако разбере колко ниско е паднала, колко пречупена е, може би щеше да ѝ позволи да остане още няколко дни. Всичко, което трябваше да направи, бе да зарече гордостта си и да разголи душата си пред него. Да му каже за проваления си брак, за борбата ѝ да забременее, за спонтанния аборт. Да признае колко безотговорна и безцелна личност бе, че да не се бори и да загърби кариерата, която бе означавала толкова много за нея. Единствено нещо, което я спираше, беше гордостта ѝ.

Тя се обърна, когато го чу да слиза по стълбите.

* * *

– Не знам какво е това, но е единственото, което успях да намеря – каза Клинт.

Той можеше да потърси и по-старателно, но не ѝ дължеше нищо. Подаде и зелено-розовата дреха, а тя я задържа на една ръка разстояние от себе си.

– Прилича на нещо, което домакиня от петдесетте би носила, докато прави „дяволски яйца“ за църковния обяд.

Това звучеше горе-долу подходящо за сестра му. Въпреки че Рори беше основател на просперираща и постоянно разрастваща се компания за шоколад, тя обичаше винтидж дрехите.

– Вземи я или я остави – каза ѝ той.

Данси наклони глава на една страна.

– Висока съм метър и осемдесет, Клинт, а това е гащеризон за много по-ниска жена. Благодаря за предложението, но ще съм по-добре с твоите дрехи. – Тя повдигна леко тениската, за да му покаже, че е обула чифт от шортите му за фитнес. С връзки, стегнати възможно най-здраво, шортите висяха на кокалестите ѝ бедра.

Джапанките, които ѝ подаде, имаха маргаритки на пръстите, и когато тя опита да напъха в тях дългите си тесни стъпала, петите ѝ останаха да стърчат отзад.

– Кълна се, имах точно същите джапанки, когато бях на осем. – Тя ги заряза и obu високите си токчета, така че отново цялата бе дълги крака и свръхголяма тениска. – Сега мога да мина за вманиачена по футбола секс труженичка.

Въпреки цялата ѝ самоирония, имаше нещо в стегнатите ъгълчета на устните ѝ, което го караше да се чувства като гадняр. Но това беше Данси Флин и нямаше шанс да позволи на по-добрите си инстинкти да го ръководят.

– Какво в действителност искаш от мен?

Тя сви небрежно рамене, накланяйки леко глава.

– Шанс да започна всичко отначало? – Тя се усмихна криво. – Да преосмисля постъпките си? Да поправа грешките си, така че да мога да продължа напред?

Той издигна защитните си стени, решен да не се поддава на тъгата в погледа ѝ.

– Ти мечтаеше да си известна. Като изключим вероятен проблем с пиенето, ти получи точно това, което искаше.

Още една усмивка, която не му подейства по никакъв начин.

– Браво на мен.

Той трябваше да смаже всички надежди, които тя би могла да таи.

– И ако случайно го обмисляш, за нас няма никакъв шанс за ново начало.

За пръв път тя се засмя.

– Ново начало за Свети Клинт и Шикозната Данси? Отдавна те преживях. Въпреки хубавия ти външен вид и атлетичната ти фигура, ти си същият скучен, свестен човек, какъвто беше като дете, а ти ме познаваш. Аз живея за дивата страна на живота.

Тя се правеше на важна. Той го знаеше така добре, както знаеше, че пламъкът, който някога се бе разгорял толкова бързо и ярко между тях като тийнейджъри, отдавна бе угаснал.

Звънецът на входа иззвъня за втори път през последните двайсет и четири часа.

– Колата ти е тук – каза той. – Да не си забравиш диамантите.

– Фалшиви са. – Тя се наведе, за да нагласи каишката на обувката си. – Изхвърли роклята в боклука. Не искам да я виждам никога повече. – Грабна покритата с диаманти вечер-

на чантичка и облечена с дрехите му за тренировка излезе от стаята, а остриите токове на обувките ѝ се забиваха в пода като шила за лед.

Той се принуди да я последва навън, докато се бореше с вътрешното чувство, че е направил нещо нередно.

Местната лимузина се оказа стара тойота хайлендър, шофирана от хлапе с прическа като на скейтър. Всичко щеше да е наред. Всеки момент тя щеше да напусне алеята и живота му. Всичко щеше да се върне към нормалното, ако точно преди да се качи на задната седалка, тя не се беше обърнала и не му беше показала среден пръст.

Нелепото предизвикателство, съчетано с тези тъжни виолетовосини очи, се стовари върху него като удар в корема. Той знаеше точно какво представлява този предизвикателен пръст. Белият флаг на капитулацията. Данси Флин се беше предала.

– Мамка му. – Мразеше да бъде един от добрите мъже.